

IHMEELLINEN ON ELÄMÄ

TM Markus Paavola

Eräs aikamme kristillisen elämän keskeisimpiä ongelmia on, että olemme lakanneet uskomasta ihmeisiin. Tällä seikalla on paljon syvemmät ja vakavammat seuraukset kuin arvaammekaan. Jos emme usko ihmeisiin, emme usko myöskään kristilliseen elämään, sillä kristillinen elämä on itsessään ihme.

Kristillinen elämä liittyy näet aina pyhyyteen ja pyhyys on jumalallinen ominaisuus. Yksin Jumala on itsessään pyhä. Kuitenkin Hän on kutsunut meidät tulemaan osallisiksi omasta pyhydestään.

On selvää, että omine inhimillisine avuinemme pyhyiden saavuttaminen on täysin mahdotonta. Se, mikä meille on mahdotonta, on kuitenkin mahdollista Jumalalle, jolle kaikki on mahdollista. Kristillinen elämä on loppujen lopuksi aina Jumalan käsissä. Se on aina ihme.

Meidän on suuntauduttava kohti Jumalaa, ei ainoastaan pyhissä toimituksissa, vaan myös jokapäiväisessä elämässämme. Muutoin pyhät toimituksetkin edustavat elämässämme vain kuollutta ritualismia. Alati kilvoitellen meidän tulee muokata itseämme otolliseksi maaperäksi, jonka Kristuksen ruumis ja veri voivat elävöittää ja ravita.

Eukaristisen ravinnon otollisen nauttimisen jälkeen voimme yhä enenevässä määrin suunnata koko elämämme Jumalan tahdon mukaan. Tämä ei saa ilmetä vain suhteessamme lähimmäisiimme, vaan myös itseemme. Vain kristillisiä hyveitä kasvattamalla ja itsessämme vaikuttavina paheita kitkemällä voimme löytää syvemmän yhteyden kanssaihmissiimme.

Aito kristillinen elämä on mahdotonta ilman jatkuvaa ponnistelua, askeesia. Pyhyiden maailma ei tunne Jumalan armon ja ihmisen tekojen välistä vastakkainasettelua. Nimenomaan Jumalan armo mahdollistaa kaiken kristillisen kilvoittelun, jonka kautta Jumala kirkastaa ja pyhittää meidät. Meidän on elettävä jumalallinen ihme todeksi.

Ulkoiset olosuhteet tai sisäiset inhimilliset lainalaisuutemme eivät estä meitä elämästä todeksi vakaalle perustalle rakentuvaa kristillistä elämää. Perhetaustamme, geneettinen perimämme, taloudellinen asemamme tai yhteiskunnassa vallitseva poliittinen tilanne eivät voi riistää vapauttamme Kristuksessa. Vain me itse voimme riistää tämän vapauden itseltämme.

Vaikka kohtaisimme inhimillisesti ottaen voittamattomia vaikeuksia, usko siirtää vuoria. Siksi meidän ei tulisi nähdä elämämme ulkoisia ja sisäisiä ongelmia liian kielteisessä valossa. Yhdessä ne muodostavat sen ristin, jota kukin on kutsuttu pelastuksensa tiellä kantamaan.

Ilman ristinkantamista ei edes ole kristillistä elämää. Kristillinen elämä on ristinkantamista. Vain ristiä kantaen voimme kohdata ristin ihmeen – oman uudistumisemme ja ylösnousemuksemme Kristuksessa.

Kristuksessa meidän on mahdollista kurottautua inhimillisten ongelmien yläpuolelle ja voittaa ne. Ainoa suuri ongelma ja este onkin juuri uskonpuutteemme. Emme usko ihmeisiin, Jumalan toimintaan omassa elämässämme.

Käperryemmekö jo alkumetreillä itseemme ja omaan pienuuteemme vai avaudummeko Kris-

tukselle ja ihmeelle? Tämä on koko elämämme ydinkysymys.

Aamun Koitto 13–14/2003